

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **GAIS s. r. o.**, IČO: 27709647
sídlem Velké náměstí 47/39, Kroměříž,

zastoupeného Mgr. Janem Lego, Ph.D., advokátem,
sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1,

- za účasti:
1. **Ing. B. J. V.**
bytem T. 100, T. u Z.,
  2. **MUDr. K. S.**
bytem Ú. 3687/9, K.,
  3. **MUDr. E. S.**
bytem Ú. 3687/9, K.,
  4. **MUDr. T. F.**
bytem P. 4593/9c, K.,
  5. **MUDr. S. F.**
bytem P. 4593/9c, K.,

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 10. 8. 2015, čj. 8241/2015-31-4,

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 10. 8. 2015, čj. 8241/2015-31-4, a rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 30. 11. 2012, čj. 18171/2012-83/1108, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jana Lego, Ph.D., advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 29. 7. 2011 vydal na žádost žalobce Městský úřad Kroměříž, stavební úřad (dále jen „**stavební úřad**“), jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“), rozhodnutí čj. 02/328/461/18/09/No (dále též „**Územní rozhodnutí**“) o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. x v katastrálním území x a souvisejících přípojek inženýrských sítí přes pozemky parc. č. x a x v katastrálním území x (dále jen „**stavba**“).
2. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Ing. B. J. V., MUDr. K. S., MUDr. E. S., L. T., F. J., E. J., J. K., Z. T., M. T. a H. P. (dále též „**odvolatelé**“).
3. Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „**krajský úřad**“), jakožto odvolací orgán rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, čj. KUZL 3204/2012 (dále též „**Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí**“), zamítl podaná odvolání a Územní rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 2. 2012.
4. Na základě podnětu osoby zúčastněné na řízení 1) vydal žalovaný dne 30. 11. 2012 rozhodnutí čj. 18171/2012-83/1108, kterým ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zrušil Územní rozhodnutí i Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí a věc vrátil stavebnímu úřadu (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4, zamítnut. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 A 149/2013 - 56, předmětné rozhodnutí ministra zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť ministr pro místní rozvoj rozhodl o rozkladu, aniž by žalobce v návaznosti na podání blanketního rozkladu vyzval k doplnění důvodů podaného rozkladu, čímž podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem. Kasační stížnost, již žalovaný proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal, zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2014, čj. 10 As 193/2014 - 48.
6. Po navrácení správního spisu žalovanému byl žalobce vyzván k doplnění rozkladu. V doplnění rozkladu žalobce uvedl, že s Prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasí, protože jej považuje za nezákonné a nesprávné. Namítal, že žalovaný nesprávně interpretoval ustanovení obecně závazné vyhlášky města Kroměříže č. 1/2006, o

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

závazných částech územního plánu města Kroměříže (dále jen „**územní plán**“), ohledně maximální procentní výměry podlažní plochy určené k bydlení. Žalovaný dále nevzal dle žalobce v potaz, že k posouzení vlivu zastínění okolních budov došlo, neboť správní spis obsahuje zastiňovací studii a stavební úřad se touto otázkou v územním řízení podrobně zabýval. Žalovaný dále podle žalobce nesprávně shledal rozpor s § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „**OPVÚ**“). Žalobce byl rovněž přesvědčen, že záměr byl dostatečně posouzen v souladu s § 90 stavebního zákona. Konečně žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky k tomu, aby žalovaný v posuzované věci vydal Prvostupňové rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu.

7. Ministryně pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 10. 8. 2015, čj. 8241/2015-31-4, rozklad žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto rozhodnutí potvrdila (dále též „**Napadené rozhodnutí**“). Ministryně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí aprobovala interpretaci žalovaného ohledně maximální procentní výměry podlažní plochy určené k bydlení. Uzavřela, že žalobce nedostal požadavku, aby každá stavba, která se realizuje v předmětné oblasti podle územního plánu, měla minimálně 80% plochy určené k bydlení, když podlažní plochu k bydlení tvoří pouze 66,7% celkové podlažní plochy předmětné stavby. Dále ministryně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedla, že nebyl řádně posouzen soulad záměru s prováděcími právními předpisy podle § 90 písm. c) stavebního zákona. V Územním rozhodnutí podle ministryně např. chybí posouzení souladu záměru s přílohou č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen „**vyhláška o územním řízení**“). Dokumentace neobsahuje podle ministryně náležitosti vyplývající z přílohy č. 4 části D písm. f) a g) této vyhlášky. Chybí rovněž vymezení území dotčeného vlivu stavby podle § 9 odst. 1 vyhlášky či úvahy o posouzení souladu s územním plánem dle § 90 písm. a) stavebního zákona. Dále nebyl podle ministryně posouzen charakter okolní zástavby ani vhodnost umístění předmětné stavby do stávající zástavby dle § 90 písm. b) stavebního zákona. Objemové řešení pak podle ministryně nereflektuje velikost pozemku parc. č. x v katastrálním území x ani charakter okolní nízkopodlažní zástavby, čímž je narušena urbanistická koncepce zástavby odpovídající rodinnému bydlení. Dále ministryně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatovala, že není dostatečně posouzen vliv zastínění okolních budov. Stavební úřad měl podle ministryně posuzovat vliv zastínění okolních budov a pozemků porovnáním se stavem při úplné souvislé zástavbě. Podle ministryně nepostačovalo pouhé sdělení, že sousední pozemek je v současné době nezastavěn, protože územní plán zástavbu v této lokalitě umožňuje. Ministryně rovněž nepřisvědčila argumentaci žalobce ve vztahu k termínu „pozemek schopný vsakovat dešťovou vodu“ s tím, že v dokumentaci k Územnímu rozhodnutí se hovoří pouze o zámkové dlažbě, která obecně není schopna vsakovat dešťovou vodu. V odůvodnění Územního rozhodnutí přitom podle ministryně není uvedeno, proč je nezbytné odvádět dešťovou vodu do kanalizace. K námitkám poukazujícím na nedostatek předpokladů pro vedení zkráceného přezkumného řízení ministryně uzavřela, že v posuzované věci byly splněny podmínky § 98 správního řádu, a proto bylo rozhodnuto ve zkráceném přezkumném řízení. Porušení právního předpisu bylo podle ministryně zjevné ze správního spisu, nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků a byly splněny i ostatní podmínky pro rozhodnutí věci ve zkráceném přezkumném řízení.

II. Obsah žaloby, vyjádření k žalobě, další podání účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

8. Žalobce brojil proti Napadenému rozhodnutí podanou žalobou. V podané žalobě namítl, že závěr žalovaného o tom, že projekt posuzované stavby je v rozporu se schváleným územním plánem města Kroměříže, spočívá na nesprávném právním posouzení. Chybný závěr spočívá podle žalobce v nesprávné interpretaci ustanovení územního plánu. Územní plán stanoví, že v území, které je vymezené jako „BR plochy čistého bydlení v rodinných domech“, „podíl podlažní plochy bydlení musí tvořit minimálně 80% všech podlažních ploch“. Splnění kritéria podílu podlažní plochy se podle žalobce nevztahuje k jednotlivým dílčím stavbám, ale k celé ploše, konkrétně v tomto případě k ploše čistého bydlení v rodinných domech BR 27a v katastrálním území x. Závěr žalovaného, že každá zde povolovaná stavba musí mít minimálně 80% plochy bydlení, nemůže podle žalobce obstát, neboť tak by nebylo možné v této vymezené oblasti povolit výstavbu žádné ze staveb základní občanské vybavenosti. Územní plán přitom uvádí, že v ploše čistého bydlení v rodinných domech je přípustná výstavba základního občanského vybavení, například obchody, vzdělávací, zdravotnická, sportovní a kulturní zařízení, apod. Ve prospěch tohoto názoru je dle žalobce i stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 13. 2. 2015, čj. MeUKM/009039/2015. V podané replice žalobce k uvedené otázce rovněž doplnil poukaz na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2005, čj. 9 Ca 187/2004 - 56, v němž je uvedeno: „*Obecně závazná vyhláška obce (orgánu územního plánování), která stanoví regulativy pro plochy v oblasti s čistým bydlením tak, že vymezuje určené využití území, přípustné využití území a nepřípustné využití území, je nástrojem územně plánovací dokumentace provádějící limity využití území, tzv. regulativy, které - inkorporovány do vyhlášky obce dle § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona - jsou právně závazné a určují konkrétní využití území. Jiné určení využití území nelze dovozovat argumentem, podle něhož to, co ve vyhlášce není regulativy stanoveno, je dovoleno, neboť by tím byla umožněna neschválená zástavba a nekoordinované funkční využití území.*“. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že se regulativy vztahují na konkrétní území vymezené v obecně závazné vyhlášce, nikoliv na jednotlivé dílčí stavby v tomto území. Žalobce rovněž poukázal na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 13. 7. 2010, čj. 8 Ao 3/2010 - 94, a měl za to, že nemůže být dán rozpor s územním plánem a s § 18 stavebního zákona, je-li regulativ vykládán v souladu se stanoviskem Městského úřadu Kroměříž.
9. Podle žalobce dále není pravdou, že by odůvodnění Územního rozhodnutí nevyhovělo požadavkům na něj kladeným právní úpravou z hlediska zastínění okolních budov a pozemků. Součástí stavebního spisu je dle žalobce zastiňovací studie. Stavební úřad se přitom v Územním rozhodnutí uvedenou problematikou minimálně čtyřikrát zabýval a podrobně vysvětlil důvody i z tohoto hlediska. V podané replice žalobce odkázal na závěry vyslovené Vrchním soudem v Praze v rozhodnutí ze dne 31. 8. 2000, čj. 7 A 89/98 - 35, dle nichž „*stavební úřad v územním řízení při posuzování splnění obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu § 37 odst. 2 stavebního zákona zkoumá možnost vlivu umísťované stavby na sousední pozemek podle skutečného stavu a podle stávajícího využití v době rozhodování. Nemůže přiblížit k ničím nepodloženému záměru zástavby sousedního pozemku ani k případnému budoucímu využití k účelu, který by předpokládal změnu charakteru pozemku. Jestliže je vlastníkovu povoleno umístění stavby na pozemek zákonem předpokládaným postupem, nejde bez dalšího o porušení vlastnického práva vlastníka pozemku sousedního, ani o porušení rovnosti práv účastníků řízení*“. S ohledem na uvedené rozhodnutí nelze podle žalobce posuzovat proslunění stavby na sousedním pozemku za situace, kdy tato stavba ještě neexistuje, resp. není navržena.

Žalobce poukázal na str. 14 Územního rozhodnutí s tím, že stavební úřad popsal reálný stav, z kterého je zřejmé, že nelze predikovat, jaký by mohl být stav při úplné souvislé zástavbě. Zároveň je dle žalobce z Územního rozhodnutí zřejmé, že ideální souvislé zástavby nelze v daném místě dosáhnout. Půdorysný rozsah stavby je dle žalobce plně v souladu s regulativem, stavba rovněž nijak nevybočuje z výškové úrovně současné zástavby. V protilehlé řadové zástavbě je výška domů mezi 8,5 – 10,5 m, přičemž výška posuzované stavby je 7,7 m. Sousední stavba na pozemku parc. č. x v katastrálním území x je dle žalobce o zhruba 90 cm vyšší. V bezprostřední blízkosti stavby se nachází objekt o čtyřech podlažích, který slouží jako domov důchodců (pozemek parc. č. x v katastrálním území x), a v těsné blízkosti stavby se též nachází bytový dům o třech podlažích, v němž je umístěno 42 bytů (pozemek parc. č. x v katastrálním území x).

10. Žalovaný rovněž podle žalobce nesprávně shledal rozpor s ustanovením § 21 odst. 3 písm. a) OPVÚ, podle něhož je třeba, aby minimálně 40% z celkové plochy pozemku bylo schopno vsakovat dešťovou vodu. Žalovaný podle žalobce odůvodňuje svůj závěr s odkazem na projektovou dokumentaci stavby, z níž vyplývá, že výměra nezpevněných ploch pozemku je pouze 32% z celkové plochy pozemku. Podle žalobce však existují i jiné plochy, než zeleň, které jsou schopny vsakovat vodu, např. zatravnovací zámková dlažba. Podle žalobce přitom nelze směšovat termíny „pozemek schopný vsakování dešťové vody“ a „plocha zeleně“. K tvrzení žalovaného, že zatravnovací zámková dlažba z výkresu v projektové dokumentaci nevyplývá, neboť se hovoří pouze o zámkové dlažbě, žalobce namítl, že zatravnovací zámková dlažba je jeden z podtypů zámkové dlažby. Ohledně dílčího svedení dešťové vody do jednotné kanalizace žalobce konstatoval, že s tím se stavební úřad vypořádal na straně 11 Územního rozhodnutí tak, že odkazuje na kladné stanovisko společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž, a. s., ze dne 25. 8. 2009. Podmínka podle § 20 odst. 5 písm. c) OPVÚ je tak dle žalobce naplněna. Podle žalobce je ostatně zjevné, že umísťovaná stavba splňuje i podmínky ohledně 40% plochy schopné vsakovat dešťovou vodu. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry vyslovenými ministryní v Napadeném rozhodnutí k otázce novelizace ustanovení § 20 odst. 5 OPVÚ. Žalobce zdůraznil, a v podané replice k vyjádření žalovaného dále rozvedl, že žádost o územní rozhodnutí byla podána za účinnosti předchozí právní úpravy, jež umožňovala výběr z možností, přičemž vsakování bylo pouze jednou z nich (právní úprava umožňovala svod dešťové vody do jednotné kanalizace), a nebylo tedy nutné řešit svod dešťových vod vsakováním. Stavba však podle žalobce splňuje podmínky pro vsakování i podle novelizovaného znění předpisu. Žalovaný rovněž podle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav, když opomenul, že v dané lokalitě je odvod dešťové vody do jednotné kanalizace běžným řešením, ale i nutností. V replice žalobce dále rozvedl důvody, pro které byl přesvědčen, že závěry žalovaného k problematice vsakování srážkových vod neobstojí. Poukázal rovněž na místní hydrogeologické poměry, které jsou krajně nepříznivé z hlediska zasakování dešťových vod, přičemž předložil mj. i hydrogeologický posudek.
11. Žalobce dále namítl, že závěr žalovaného o nedostatečném posouzení záměru žalobce z hlediska požadavků podle § 90 stavebního zákona je v rozporu s obsahem přezkoumávaných rozhodnutí i se spisovým materiálem. Územní rozhodnutí je dle žalobce v souladu s územně plánovací dokumentací, s čímž se stavební úřad k nesčetným námitkám nejméně pětkrát vypořádal, a to na stranách 4, 6, 11, 12 a 14 Územního rozhodnutí. S cíli a úkoly územního plánování se pak dle žalobce stavební úřad vypořádal též opakovaně, a to na stranách 5, 11 a 14 Územního rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

Stavební úřad se též dle žalobce vypořádal se všemi požadavky vyplývajícími z právního řádu, ať již ze stavebního zákona nebo prováděcích právních předpisů. Požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a řešení ochrany práv chráněných zájmů účastníků řízení Územní rozhodnutí podle žalobce respektuje. Přezkoumávaná rozhodnutí, zejména tedy Územní rozhodnutí, tak podle žalobce jednoznačně dostala zákonným požadavkům.

12. Žalobce konečně namítal, že byl výrazným způsobem zkrácen na svých právech v důsledku vedení zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu, pro které nebyly podle žalobce splněny podmínky. Žalobci tak bylo dle jeho přesvědčení odňato právo vyjádřit se k věci kvalifikovaným způsobem. S poukazem na § 98 správního řádu žalobce namítl, že nebylo splněno hned několik zákonných podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Porušení právních předpisů nebylo dle žalobce zjevné ze spisového materiálu a bylo potřeba vysvětlení a vyjádření účastníků k věci. Dle aktuální správní praxe by pak podle žalobce ke zkrácenému přezkumnému řízení nemělo být přistupováno za situace, kdy lze mít pochybnosti o tom, zda by újma, která by zrušením nebo změnou přezkoumávaného rozhodnutí vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, neboť tato hlediska mají být principiálně hodnocena v klasickém přezkumném řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě ze dne 19. 1. 2016 setrval na závěru o rozporu předmětné stavby s územním plánem. Argumentaci žalobce, podle jehož názoru se podíl podlažní plochy bydlení vztahuje k celé ploše vymezené v územním plánu jako plocha čistého bydlení v rodinných domech, označil žalovaný za čistě účelovou. Akceptací takového výkladu by dle žalovaného došlo ke zjevnému znerovnoprávnění potenciálních dalších osob, tj. vlastníků pozemků v dané lokalitě. Územním plánem umožněný dvacetiprocentní podíl podlažní plochy nesloužící k bydlení by dle žalovaného mohl vyčerpat již první stavebník a ostatní žadatelé by mohli realizovat již pouze stavby sloužící výhradně pro bydlení. Navíc vzhledem k tomu, že nemůže být znám celkový součet podlažních ploch všech staveb v dané lokalitě, nelze určit, jak velký by byl onen dvacetiprocentní podíl ploch neurčených k bydlení. V duplice ze dne 30. 1. 2019 žalovaný doplnil, že stavební úřad neodůvodnil, jak je stavební záměr ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona v souladu s cíli a záměry územního plánování podle § 18 a § 19 stavebního zákona. Kladné vyjádření Městského úřadu Kroměříž pak podle žalovaného nezbavuje stavební úřad povinnosti posoudit předmětnou stavbu z hlediska souladu s požadavky v § 90 písm. b) stavebního zákona.
14. Žalovaný dále trval na tom, že posouzení vlivu zastínění okolních budov stavebním úřadem je nedostatečné, jak vyplývá ze spisové dokumentace, protože podle ustanovení § 12 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „TPS“), se měl vliv zastínění okolních budov a pozemků posuzovat porovnáním se stavem při úplné souvislé zástavbě, zejména s výškovou úrovní zástavby a půdorysným rozsahem staveb. Nestačí proto podle žalovaného pouhé konstatování, že sousední pozemek je v současné době nezastavěn. Z odůvodnění stavebního úřadu není dle žalovaného zřejmé, jak dospěl k závěru, že stavbou nedojde k zastínění pozemku nad míru přiměřenou poměrům. V podané duplice pak žalovaný popsal důvody, pro které

považoval za irelevantní odkaz žalobce na jím uvedené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze.

15. Žalovaný setrval rovněž na závěrech k problematice odvádění dešťových vod ze zastavěných a zpevněných ploch pozemku, na němž je umístována předmětná stavba. Argumentace žalobce, že i jiné než travnaté plochy jsou schopné vsakování dešťové vody (např. zatravnovací dlažba), není podle žalovaného důvodná, neboť použití tohoto typu dlažby z projektové dokumentace nevyplývá. Odvádění dešťových vod nebylo podle žalovaného stavebním úřadem řešeno v souladu s § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 písm. a) OPVÚ. Argument žalobce, že i zatravnovací zámková dlažba je stále zámkovou dlažbou a že jednotlivé typy stavebních materiálů mají být řešeny až ve fázi stavebního povolení, je dle žalovaného nelogická, neboť v takovém případě by správní orgány vůbec nebyly schopny posoudit v územním řízení soulad záměru s § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 písm. a) OPVÚ. Žalovaný považoval argumentaci žalobce poukazující na novelizaci vyhlášky za irelevantní s tím, že novela OPVÚ se výše uvedených ustanovení nijak nedotkla. V podané duplice pak žalovaný nesouhlasil se závěrem o souladu záměru se stanoviskem správce inženýrských sítí. Poukázal na to, že Územní rozhodnutí bylo vydáno v době platnosti novelizované vyhlášky OPVÚ ve znění účinném od 26. 8. 2009 a zpochybnil žalobcem nově předložený hydrogeologický posudek.
16. Žalovaný dále konstatoval, že posouzení záměru žadatele z hlediska požadavků ustanovení § 90 stavebního zákona, obsažené v Územním rozhodnutí, je zcela nedostatečné a z toho důvodu nepřezkoumatelné. V rozhodnutí stavebního úřadu není podle žalovaného posouzen soulad s prováděcími předpisy podle ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona. Žalovaný v tomto směru reprodukoval závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí.
17. Zmíněné vady jsou dle žalovaného dostatečným důvodem pro zrušení Územního rozhodnutí i Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí v přezkumném řízení. Podle žalovaného jsou přitom zjevné ze spisového materiálu, nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků řízení a byly splněny i ostatní podmínky pro vedení přezkumného řízení.
18. Osoby zúčastněné na řízení uvedené v záhlaví tohoto rozsudku oznámily zdejšímu soudu, že v soudním řízení hodlají uplatňovat práva vyplývající z § 34 s. ř. s., žádné vyjádření k posuzované věci však do data vydání tohoto rozsudku soudu nepředložily.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili.
20. Soud předem vlastního vypořádání žalobních bodů podotýká, že přípustnost žaloby proti Napadenému rozhodnutí plyne ze závěrů vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 4 As 31/2006 - 73, publ. pod č. 1513/2008 Sb. NSS, v nichž rozšířený senát potvrdil, že soudní kontrola přezkumných rozhodnutí není v obdobných případech předčasná a v rozporu se zásadou subsidiarity

soudního přezkumu, neboť rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, kterým se ruší rozhodnutí vydané v pravomocně ukončeném správním řízení, zasahuje do subjektivních práv účastníka nabytých v tomto řízení.

21. Soud v logice uspořádání žalobních bodů nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce namítal nezákonnost Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí z důvodu nenaplnění podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Zatímco žalovaný měl za to, že v posuzovaném případě byly podmínky vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení stanovené v § 98 správního řádu naplněny, žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech v důsledku vedení zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu, pro které nebyly splněny podmínky, přičemž mu tak bylo odňato právo vyjádřit se k věci kvalifikovaným způsobem. Žalobce současně poukazoval na doktrinální závěry, podle nichž by ke zkrácenému přezkumnému řízení nemělo být přistupováno za situace, kdy lze mít pochybnosti o tom, zda by újma, která by zrušením nebo změnou přezkoumávaného rozhodnutí vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
22. Soud připomíná, že podle § 98 správního řádu platí, že *„jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.“*
23. Soud v obecné rovině k institutu přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu uvádí, že se jedná o dozorcí prostředek upravený v hlavě IX správního řádu. Institut slouží k přezkumu pravomocných rozhodnutí, u kterých je podezření, že byla vydána v rozporu s právními předpisy (§ 94 odst. 1 správního řádu). Jelikož zrušení pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení může znamenat poměrně významný zásah do právní jistoty účastníků řízení, je realizace přezkumného řízení omezena řadou podmínek, zejména lhůtami k jeho zahájení a provedení (§ 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu), povinností správního orgánu chránit dobrou víru účastníků řízení (§ 94 odst. 4 a 5 správního řádu), nebo úplným vyloučením určitých rozhodnutí z přezkumu (§ 94 odst. 2 správního řádu). Ze své povahy je proto přezkumné řízení výjimečným právním prostředkem a podmínky pro jeho aplikaci je nutné vykládat restriktivně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, čj. 2 As 74/2013 - 45, č. 3166/2015 Sb. NSS, bod 25). Přezkumné řízení provádí zásadně správní orgán nadřízený tomu orgánu, který přezkoumávané rozhodnutí vydal (§ 95 odst. 1 správního řádu). Pouze ve výjimečných případech může provést přezkumné řízení sám orgán, který rozhodnutí vydal (§ 95 odst. 2 správního řádu).
24. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zkrácené přezkumné řízení je projevem zásady procesní ekonomie a jeho účelem je odstranit akt přijatý v rozporu s právními předpisy bez zbytečného zatěžování dotčených osob, nikoliv zjednodušit činnost správních orgánů a připravit dotčené osoby o jejich procesní práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, čj. 1 As 31/2011 - 72). Jak vyplývá z ust. § 98 správního řádu, podmínkou zahájení zkráceného přezkumného řízení je mj. skutečnost, že nezákonnost je zjevná ze spisového materiálu, a že není třeba vysvětlení

účastníků. Ve zkráceném přezkumném řízení se neprovádí dokazování, v zásadě v něm tedy nelze doplňovat správní spis.

25. Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů tedy vyplývá, že pokud by uvedené podmínky (zjevnost porušení právního předpisu, absence nezbytnosti vysvětlení účastníků řízení, absence potřeby provádět dokazování) naplněny nebyly, je nutno přistoupit (při splnění jeho podmínek) ke „standardnímu“ přezkumnému řízení.
26. Jak přitom ve vztahu k přezkumnému řízení s odkazem na relevantní doktrinální závěry uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2015, čj. 3 As 69/2015 - 82, *„jak plyne z citovaného ustanovení, charakteristickým rysem tohoto zvláštního typu přezkumného řízení je především to, že se v něm postupuje bez vyjádření účastníků a bez provádění dalšího dokazování. Jeho využití tedy obvykle není na místě tam, kde zjevně existují protivné zájmy subjektů dotčených případným rozhodnutím v přezkumném řízení, nebo jim takovým rozhodnutím může být způsobena újma. Ke zkrácenému přezkumnému řízení by především nemělo být přistupováno za situace, když má správní orgán pochybnosti o tom, zda by újma, která by zrušením nebo změnou přezkoumávaného rozhodnutí vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, neboť uvedená hlediska by měla být principiálně hodnocena v „klasickém“ přezkumném řízení (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013) (pozn. zvýraznění doplněno).*
27. Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti rovněž poznamenal, že *„řádné přezkumné řízení navíc podstatně více šetří práva účastníků, neboť se před vydáním rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu mohou vyjádřit mj. k správním orgánem spatřované nezákonnosti pravomocného přezkoumávaného rozhodnutí a k otázce zásahu do práv nabytých v dobré víře a proporcionality. Naproti tomu v případě zkráceného přezkumného řízení jsou účastníci postaveni před hotovou věc, neboť prvním úkonem, který je jim intimován, je až rozhodnutí o změně či zrušení pravomocného přezkoumávaného řízení“* (rozsudek ze dne 22. 7. 2015, čj. 10 As 4/2015 - 135).
28. Se zřetelem k výše rekapitulovaným judikatorním závěrům, z nichž ve své rozhodovací praxi vychází i zdejší soud (srov. např. rozsudek ze dne 3. 5. 2018, čj. 10 A 188/2017 - 139), tedy bylo povinností žalovaného zkoumat, zda v posuzované věci byly naplněny podmínky pro využití zkráceného přezkumného řízení, či zda bylo nutno Územní rozhodnutí, resp. Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí přezkoumávat ve „standardním“ přezkumném řízení.
29. Přestože žalobce v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí na nedostatek podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení poukázal, ministryně se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v tomto směru omezila na paušální závěr, že posuzované věci byly splněny podmínky § 98 správního řádu, a proto bylo rozhodnuto ve zkráceném přezkumném řízení. Porušení právního předpisu bylo podle ministryně zjevné ze správního spisu, nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků a byly splněny i ostatní podmínky pro rozhodnutí věci ve zkráceném přezkumném řízení. Jiné závěry ministryně k danému okruhu námitek žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyslovila.
30. Soud především zdůrazňuje, že rozhodnutími, která byla ve zkráceném přezkumném řízení žalovaným zrušena, bylo pravomocně rozhodnuto o umístění

stavby identifikované v části I. tohoto rozsudku. Předmětná rozhodnutí tedy byla vydána v územním řízení, přičemž jimi bylo žalobci pravomocně umožněno umístit na pozemek stavbu v souladu s jím podanou žádostí o vydání územního rozhodnutí.

31. Soud se zřetelem k výše popsaným judikatorním východiskům neměl sebemenší pochybnosti o tom, že územní řízení je třeba považovat za „učebnicový“ případ situace, kdy jsou dány zjevně protichůdné zájmy subjektů dotčených případným rozhodnutím v přezkumném řízení, resp. kdy některým účastníkům tohoto řízení může být takovým rozhodnutím v přezkumném řízení způsobena újma. Ve světle závěrů vyjádřených ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2015, čj. 3 As 69/2015 - 82, od nichž soud neshledal žádného důvodu se v nyní posuzované věci odchýlit, a na které na tomto místě pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje, je proto zjevné, že zrušení takových rozhodnutí rozhodnutím vydaným ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu bez slyšení jeho účastníků, především pak bez slyšení stavebníka coby esenciálního účastníka územního řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, nemůže obstát.
32. Současně nelze podle přesvědčení soudu pochybovat o tom, že okamžikem nabytí právní moci Územního rozhodnutí nabyt žalobce v dobré víře právo umístit v daném území a při dodržení stanovených podmínek předmětnou stavbu. Z obsahu správního spisu ani soudního spisu se přitom nepodává, že by jiní účastníci územního řízení brojili proti Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí žalobou ke správnímu soudu. Žalobce tedy byl po nabytí právní moci Územního rozhodnutí nepochybně v dobré víře v existenci práva založeného předmětným rozhodnutím. Do tohoto jeho práva však žalovaný zásadním způsobem zasáhl vydáním Prvostupňového rozhodnutí, kterým ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu rozhodnutí zakládající právo umístit stavbu bez slyšení žalobce zrušil, aniž by přitom kromě dalšího jakkoli poměřoval, zda by újma, která by vznikla zrušením přezkoumávaných rozhodnutí žalobci, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jiným účastníkům nebo veřejnému zájmu.
33. Zdejší soud v tomto směru zdůrazňuje, že § 94 odst. 4 a 5 správního řádu chrání v rámci přezkumného řízení osoby, které nabyly svých práv v dobré víře. V přezkumném řízení je pak nutné přihlédnout i k dopadu případného zrušení rozhodnutí na subjektivní práva účastníků, založená již pravomocným rozhodnutím, a tento dopad poměřovat s veřejným zájmem, respektive s právy třetích osob.
34. Kritérium posuzování jednání z hlediska dobré víry jednajícího není zákonem definováno, avšak je tradiční a trvalou součástí právního řádu. Nejvyšší správní soud vymezil pojem dobrá víra v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 94/2011 - 102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „*dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem*“. Zásada ochrany dobré víry, jak ji vnímá § 2 odst. 3 správního řádu, přitom bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy.
35. Otázku nutnosti zohlednit nejen nezákonnost rozhodnutí, ale též práva nabytá v dobré víře přitom byla v minulosti správními soudy opakovaně řešena. Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře konstatoval, že „*i v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování*

proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé“ (rozsudek ze dne 21. 1. 2010, čj. 6 As 36/2009 - 162). Rovněž konstatoval, že „správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn“ (rozsudek ze dne 19. 5. 2011, čj. 1 As 36/2011 - 79).

36. Požadavek ochrany dobré víry ve veřejném právu se opakovaně objevuje i v judikatuře Ústavního soudu: „[P]odstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“ [nález sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 (N 117/31 SbNU 57)].
37. Nejvyšší správní soud přitom ve svých předchozích rozhodnutích vymezil několik případů, kdy se stavebník dobré víry zpravidla dovolávat nemůže. Tyto případy shrnul v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, čj. 2 As 241/2014 - 36, tak, že „[s]tavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka.“ Tomu odpovídají i závěry odborné literatury např. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 822: „Ustanovení § 94 odst. 5 by se nepoužilo např. v případě, že by bylo zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti, což by znamenalo, že nemohl být v dobré víře. Pokud bude naopak rozpor rozhodnutí s právními předpisy mít původ pouze v postupu správního orgánu, aniž by k tomu účastník řízení svým přičiněním jakkoliv přispěl (např. správní orgán nesprávně hodnotil nějaký důkaz nebo ignoroval obsah závazného stanoviska), nebo o tom věděl a je tak v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, bude třeba jeho v dobré víře nabytá práva šetřit.“
38. V ostatních případech však nelze na stavebníka plně přenášet povinnosti orgánů státní správy. Pokud by totiž jakékoliv nedostatky v postupu stavebníka automaticky vylučovaly vznik a existenci jeho dobré víry, odpovídal by stavebník za správnost interpretace právní úpravy. Za posouzení souladu provedené stavby se zákonnými

požadavky jsou ovšem v první řadě zodpovědné správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, čj. 2 As 57/2016 - 56).

39. V nyní posuzovaném případě však žalovaný žalobci v důsledku vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení nejen neumožnil předestřít k argumentům osoby zúčastněné na řízení 1), která podnět k provedení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutím vydaným v územním řízení podala, svou vlastní argumentaci, ale současně mu odňal právo na přezkoumatelné vypořádání se se shora popsanou problematikou střetu ochrany práva nabytého z pravomocného Územního rozhodnutí v dobré víře a práv jiných účastníků řízení či veřejného zájmu na straně druhé. Právě tyto otázky přitom musí být ve světle výše popsaných judikatorních mantinelů řešeny ve standardním přezkumném řízení poté, co je účastníkům původního řízení poskytnut odpovídající prostor pro jejich vyjádření.
40. Žalobci je proto třeba podle přesvědčení soudu přisvědčit, že v posuzované věci, kdy byla přezkumnému řízení podrobena rozhodnutí vydaná v územním řízení, tedy v řízení, které je ze své podstaty střetem zjevně protichůdných zájmy subjektů dotčených případným rozhodnutím v přezkumném řízení, nebyly dány předpoklady vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu a žalobci bylo tedy nezákonně upřeno se v rámci přezkumného řízení vyjádřit a předestřít svou procesní obranu. Rovněž pak bylo k vedení zkráceného přezkumného řízení v rozporu s výše popsanými pravidly vyplývajícími z ustálené rozhodovací praxe správních soudů přistoupeno v případě, kdy jistě nelze bez dalšího zkoumání uzavřít, zda újma žalobce, který nabyl práva z pravomocného Územního rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jiným účastníkům územního řízení nebo veřejnému zájmu. Uvedená hlediska měla být kromě vlastního posouzení zákonnosti Územního rozhodnutí a Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí po vyjádření účastníků přezkoumatelným způsobem hodnocena ve „standardním“ přezkumném řízení.
41. Shora popsaným postupem tedy žalovaný dle závěrů soudu zatížil řízení, které předcházelo vydání Napadeného rozhodnutí, vadou, která měla vliv na Napadené rozhodnutí žalovaného. Tuto vadu je nutno spatřovat v tom, že v nyní posuzované věci došlo k přezkumu Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí a Územního rozhodnutí, na jejichž základě byla předmětná stavba pravomocně umístěna, ve zkráceném přezkumném řízení, a to za situace, kdy tato rozhodnutí byla vydána v řízení, jež se zjevně týká množství protichůdných zájmů, a to aniž by o tom byly uvědomeny všechny dotčené osoby (tj. účastníci územního řízení), s možností ve věci se vyjádřit. Tímto postupem došlo podle přesvědčení soudu k porušení zásady oprávněných zájmů těchto osob ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, především pak k porušení práv žalobce coby stavebníka. Za této situace nelze podle přesvědčení soudu vést zkrácené přezkumné řízení, jehož prvním úkonem je vydání rozhodnutí v přezkumném řízení (§ 98 ve spojení s § 97 odst. 3 správního řádu), jak bylo v posuzované věci učiněno.
42. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že žaloba je důvodná a proto Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí žalovaného, které je zatíženo shodnou vadou, pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] rozsudkem bez jednání zrušil. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

43. Soud doplňuje, že za této procesní situace s ohledem na identifikovanou zásadní procesní vadu v postupu žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. samostatně neposuzoval důvodnost zbývajících žalobních bodů uplatněných žalobcem. Nelze totiž vyloučit, že žalovaný poté, co se v rámci „standardního“ přezkumného řízení seznámí s podrobnou argumentací žalobce rozporující žalovaným původně vyslovené závěry stran nezákonnosti Územního rozhodnutí a Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí, tyto své závěry reviduje a dospěje na základě procesní obrany, kterou žalobci před vydáním Prvostupňového rozhodnutí z důvodu nezákonného vedení zkráceného přezkumného řízení upřel, k závěrům zcela opačným.
44. V dalším řízení, které se vrací do fáze po zahájení přezkumného řízení (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, čj. 4 Aps 7/2013 - 25), žalovaný zajistí, aby došlo k opětovnému přezkumu Rozhodnutí o odvolání proti Územnímu rozhodnutí a Územního rozhodnutí v (nikoli zkráceném) přezkumném řízení, a to tak, že budou šetřena práva všech dotčených osob, tzn., že přezkumné řízení proběhne za jejich účasti. Pokud pak žalobce uplatní v rámci předmětného přezkumného řízení argumentaci obdobnou té, kterou vznesl v řízení o žalobě proti Napadenému rozhodnutí, neopomene se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádat se všemi žalobcem uplatněnými námitkami. Dospěje-li snad žalovaný opětovně k závěrům o rozporu rozhodnutí vydaných v územním řízení s právními předpisy, neopomene se ve světle výše vyložených závěrů konečně přezkoumatelným způsobem vypořádat i s otázkou střetu práva nabytého v dobré víře a práv jiných účastníků a veřejného zájmu, jakož i s obsahem vyjádření účastníků k této otázce.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Další jeho náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci, podání žaloby a podání repliky ze dne 9. 8. 2018. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak celkem činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 15 342 Kč. Osobám zúčastněným na řízení soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť v souladu s § 60 odst. 5. s. ř. s. jim žádné nevznikly, když jim soud žádnou povinnost v souvislosti s předmětným řízením neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu